

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. W.
przeciwko M. M., J. B. i Ł. P.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje radcy prawnemu A. S., prowadzącemu Kancelarię Radcy Prawnego w B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 1.800,- (jeden tysiąc osiemset) zł, podwyższoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód R. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 września 2013 r. którym, w następstwie apelacji powoda i pozwanego Ł.P., zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 3 września 2012 r. w ten sposób, że oddalono powództwo w stosunku do Ł.P., podwyższono kwotę zasądzoną od pozwanego J. B. o 60.00 zł oraz oddalono apelację powoda w pozostałej części. Zakres zaskarżenia skargą obejmuje rozstrzygnięcie reformatoryjne o oddaleniu powództwa przeciwko pozwanemu Ł. P. oraz oddalenie apelacji powoda w części dotyczącej pozwanego Ł. P.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną w aspekcie przyczyn uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, zważył:

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jest ona oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie w zasadzie jest usprawiedliwione wtedy, gdy skarga kasacyjna realizuje funkcję publicznoprawną, a wyjątkowo gdy zmierza do ochrony interesu prywatnego strony w stosunku do której zapadło tak oczywiście wadliwe orzeczenie, że nie może się ono ostać w porządku prawnym. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące jej cele. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona do badania przyczyn i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd Apelacyjny dopuścić się miał rażących naruszeń prawa procesowego, skutkujących niezgodnym z prawem i poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem. Przepisy te zostały oznaczone jako art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 236 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. Zdaniem powoda, skoro w protokole rozprawy apelacyjnej brak

zapisu o dopuszczeniu dowodu z akt sprawy karnej to, w oparciu o materiały w nich się znajdujące, Sąd nie mógł zmienić ustaleń dotyczących zdarzenia z dnia 2 maja 2008 r. polegającego na pobiciu powoda, a w następstwie odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności jednego z uczestników zdarzenia, tj. pozwanego Ł. P.

Sąd Najwyższy zważył:

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionych jurystycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Innymi słowy nie może budzić wątpliwości, że zarzuty w niej zawarte już „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) w sposób oczywisty muszą prowadzić do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia bez konieczności dokonywania szczegółowej analizy prawnej danego zagadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012 r. I PK 164/11). Judykatura zgodnie przyjmuje, że strona powołująca się na powyższą przyczynę powinna wskazać przepisy postępowania, które miały doznać naruszenia oraz wyjaśnić, na czym to naruszenie polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 82, z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997 r. Nr 8, poz. 114, z dnia 2 kwietnia 1997 r., II CKN 98/96, OSNC 1997, Nr 10, poz. 144, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl. oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 1996 r., III CKN 14/96, OSP 1997, Nr 3, poz. 65 i z dnia 8 sierpnia 2008 r., V CSK 87/08, OSNC-ZD 2009, nr B, poz. 57). Przepisy te muszą być powiązane z dopuszczalnymi podstawami kasacyjnymi, gdyż tylko wtedy mogą okazać się skuteczne.

Tak rozumiana oczywistość nie wystąpiła, gdyż przesłanka z art. 398¹ § 1 pkt 2 k.p.c., która ma świadczyć o oczywistej zasadności wniesionej skargi, nie została prawidłowo wywiedziona. Po pierwsze okoliczności, które legły u podstaw ustalenia, że z uwagi na liczbę uczestników dyskoteka urządzona w dniu 1 maja 2008 r. w remizie strażackiej OSP w C. nie była imprezą masową w rozumieniu ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprezy masowej oraz że zdarzenie polegające na pobiciu powoda miało miejsce na drodze publicznej, poza budynkiem

remizy i placem go okalającym, były bezsporne i stanowiły przedmiot postępowania dowodowego już przed sądem pierwszej instancji. Sąd odwoławczy jedynie uzupełniając wskazał, że znajdują one potwierdzenie w materiałach objętych aktami sprawy karnej. Nie doszło zatem do uzupełnienia postępowania dowodowego, wymagających podjęcia czynności procesowych i sądowych, a konsekwentnie do uchybienia zarzucanym przepisom. Po drugie nie nastąpiła również zmiana ustaleń faktycznych, tylko odmienna kwalifikacja podstawy odpowiedzialności organizatora dyskoteki (Ł. P.). W miejsce odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez podwładnego (art. 430 k.c.) Sąd przyjął bowiem ekskulpację tego pozwanego wynikającą z braku winy w wyborze osoby trzeciej, tj. bezpośredniego sprawcy czynu zabronionego (art. 429 k.c.) oraz eksces tej osoby, wykraczający poza zakres zlecenia. Kwestia kwalifikacji stanowi zaś stosowanie prawa materialnego, a nie procesowego. Po trzecie wreszcie szczególny charakter skargi kasacyjnej i pozycja Sądu Najwyższego jako sądu prawa znajduje wyraz w ograniczeniu jego kognicji. W szczególności podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy, wobec braku uzasadnionych podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy na mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490).